

MI MLADI BORCI

STANOVSKI TEDNIK ZA SLOVENSKO DIJAŠTVO. — IZHAJA VSAK PETEK. — LETNA NAROČNINA: DIJAŠKA 18 DIN, NEDIJAŠKA 36 DIN, PODPORN VEČ KOT 36 DIN. — POSAMEZNA ŠTEV. 75 PAR. UREDNIŠTVO IN UPRAVA: LJUBLJANA, POLJANSKA C. 4. (ALOJZIJEVIŠČE). — ČEK. RAČ. ŠT. 16.078.

LETO V.

LJUBLJANA, PETEK 1. NOVEMBRA 1940.

ŠTEV. 8.

Boljševiške latorike v slavistiki

»Bilten jugoslovanskega antimarksističnega komiteja«, iz katerega je naš list že večkrat poročal, je v svoji zadnji številki prinesel prav zanimiv članek o razmerah, ki vladajo v sovjetski »svobodni« znanosti. Govori o sovjetskih slavistih, ki so, kot vsi lažniznanstveniki v današnji Rusiji, vsa svoja raziskovanja oddali v najem propagandnemu aparatu Kominterne. Tako je boljševizem porušil temelje tudi hramu prave znanosti in vtihotapil vanjo tisto silno in neslišno propagando, kakršne morda še ni bilo, kar svet pomni« (Div. Red., 17.).

»KOMINSLAVI«

Kaj pomeni ta sovjetski hieroglif? Kominslavi ali kominslavisti so komunistični člani Slovanskega instituta vsezvezne znanstvene akademije SSSR. To so tiste vrste »znanstveniki«, ki naj bi iz zgodovinskih dejstev izvajali odgovarjajoče znanstvene rezultate. Tež razlagi Bilten dodaja: »To so strategji boljševizma. Po njih navodilih se morajo ravnati taktiki Kominterne.«

SOVJETI IN SLAVISTIKA

Dolga leta so se v SSSR, kjer imajo Slovani prav malo besede, prerekali, ali se naj slavistiki prizna naslov znanosti, ali pa se naj ta v ostalem kulturnem svetu priznana znanstvena veja zavrže med staro šaro »osovražanih buržujskih predsodkov«. To kolebanje je trajalo vse do proslave dvestoletnice Ruske znanstvene akademije 1925. leta, ko so prvič obiskali Moskvo inozemski svetovni slavisti, med njimi tudi Slovenec Murko in Čeh Polivka iz Prage. Takrat so boljševiški uradni krogi naenkrat dobili neko zanimanje za slovanstvo. Slavistom je bilo naročeno, da naj svojo znanost preuredijo na marksističen način. Tega posla sta se lotila prof. Nikolaž Deržavin, nekdanj za svobodo navdušen nacionalist in Vasilij Korabljev, biv-

ši pomožni urednik carskega »Praviteljstvenega (t. j. vladnega) vestnika«. Če je prvega sovjetski režim zavrtel za 90°, je drugega moral »sibirski sapa potisniti za 180° na levo, da sta prevzela to nalogo.

KOMINSLAVIST O NALOGAH BOLJŠEVIŠKE »ZNANOSTI«

Šele 1932. leta je izšel prvi zvezek del Slovanskega instituta znanstvene akademije SSSR. V njem prof. Deržavin tako pojasnjuje »naše naloge« na področju slavistike:

»Znanost, ki ni začutila svoje velike važnosti v delu za izgraditev proletarskega socializma, znanost, ki bi v epohi diktature proletariata še nadalje vztrajala na metodoloških postojankah malomeščanske znanosti, bi bila materialno in ideološko nesposobna dati proletariatu tisto, kar mu je neobhodno potrebno kot orožje v razrednem boju. Ta znanost ne bi bila samo brezplodna, ampak tudi škodljiva, dvakrat škodljiva, ker bi na tak način nastopala v vlogi izdajalcev razrednih proletarskih interesov, v vlogi faktorjev, ki slabé pozicije proletariata.«

PREGANJANJE RESNIH SLAVISTOV

Jasno je, da je tako in podobno pisanje in razkladanje znanstvenih nalog in metod naletelo na odpor pri starejših uglednih slavistih, ki so bili člani tradicionalnih ruskih univerz. Te je seveda režim uvrstil med tiste, ki so boljševizaciji kulture sovražni in jih je vrgel v ječe ali poslal v pregnanstvo. Tako je med temi žrtvami znanosti izgubilo lepo število najbolj učenih Rusov iz vseh strok, posebno zgodovinarjev, etnografov, demografov, filologov in književnikov.

RDEČI SLAVISTI PROČUJEJO BALKAN

V smislu »atomizacije« slovanstva, kot se je to izvršilo v Rusiji,

kjer so med prostrana slovanska naselja poslali skupine drugih narodnosti, ki so dobile nadvlado nad ruskim narodom, podjetni kominslavisti segajo tudi na Balkan.

Njihove težnje, da balkanskemu delovnemu razredu nudijo orožje za borbo proti sedanjim balkanskim vladam, nesmiselno potvarjajo njihove borbe v preteklosti v komunističnem smislu in hočejo tako proletariat z videzom slavistične znanosti pripraviti na svetovno krvavo revolucijo.

Tako »znanost« zlasti goji Deržavin, ki v svojih »Odlomkih iz zgodovine bolgarske književnosti v dobi kapitalističnega nacionalizma« in »industrijskega kapitalizma« vidi v osebi pesnika Stojana Mihajlovskega predhodnika »bodočega komunističnega prevrata« v Bolgariji.

Pravi mojster v takem »znanstvenem raziskavanju« je tudi že omenjeni Korabljev, ki ugotavlja, da je bil Stjepan Radić, tvorec Hrvatske seljačke stranke, izdajalec kmetsko delavskih interesov svojega naroda in cele Jugoslavije.

KOMUNISTIČNI SLAVISTI O SRBSKI NARODNI PESMI

Naj omenim še eno delo kominslavistov posvečeno srbskemu narodnemu epu — ciklu Kraljeviča Marka. V svoji mržnji do duhovščine in zlasti še do samostanov sta Deržavin in Korabljev prišla do trditve, da so si srbski narodni ep, katerega lepoto občuduje ves svet, izmislili v svoji špekulaciji srbski menihi, posebno tisti, ki so prišli iz Highlandara. Zbirali so okoli sebe slepce in jih učili peti junaške pesmi, v katerih je večkrat omenjen srbski duhovnik, ki je res edini pomagal srbskemu narodu v najtežjih preljudskih. Sovjetska »znanost« vidi v tem seveda le propagando duhovščine zase, da bi si pridobila narod.

ZA VSEH MRTVIH DAN

Nekaj misli o življenju in smrti

Kratki so dnevi človekovi, število njegovih mesecev je pri Tebi. Postavil si mu meje, ki jih prestopiti ne more. Job 14, 5.

Človek bi zblaznel, če se spomni na smrt.

*Neverni Leon Ploszowski v Sienkiewiczovem romanu
»Brez dogme«.*

O smrt, kako grenek je spomin nate človeku, ki je vse veselje položil v svoje premoženje. Sir 41, 1.

*Življenje ječa, čas v nji rabelj hudi,
skrb vsak dan mu pomlajena nevesta,
trpljenje in obup mu hlapca zvesta
in kes čuvaj, ki se nikdar ne utruji.*

Prešeren.

Vsak dan umiramo!

Sv. Hieronim.

Kadar pokopavajo predsednika Združenih držav Severne Amerike, se mora ves promet in vsako delo ustaviti za pet minut. Brzec, ki hrumi čez prerije, avto na cesti, pešec na ulici, vse obstane, da bi se ljudje v molku zamislili. — Ali se ne bi tudi ti in jaz kdaj za pet minut spomnila na svojo lastno smrt, na svoj pogreb?

*Prijazna smrt! Predolgo se ne mudi:
ti ključ, ti vrata, ti si srečna cesta,
ki pelje nas iz bolečine mesta . . .*

Prešeren.

*Vse je mračno, duh nam seva,
k Bogu pota razodeva.*

Župančič.

Upanje hudobnežev je namreč kakor pleve, ki jih raznaša veter, in kakor lahna pena, ki jo razkropi vihar, in kakor dim, ki ga razžene veter, in kakor spomin enodnevnega gosta. Pravični pa bodo živeli in njihovo plačilo je pri Gospodu.

Knjiga Modrosti.

Umreti, to ni zlo; zlo je le, slabo živeti. Tolstoj.

Srečen, kdor odhaja k začetku svojega življenja. Puškin.

Danes si človek in jutrišnjega dne zate morda ne bo več. Ko pa ljudem izgineš izpred oči, jim hitro izgineš iz spomina. Tomaž Kempčan (I, 23.).

Svet in njegovo veselje mine, kdor pa spolnjuje božjo voljo, ostane vekomaj. 1 Jan 2, 18.

KAKO DOLGO ŠE?

Prejšnji teden smo brali v časopisu, kakšen krvavi pokolj se je dogodil pri Sv. Ani v Slovenskih goricah. Iz sosednjih župnij so prišli z noži in sekirami oboroženi pijanci. Bila jih je cela četa. Hodili so iz gostilne v gostilno, povsod krepko pili, tako, da jim je vino zlezlo v glave. Postajali so nasilni, začeli razgrajati in razbijati, da so se jih zbalj celo gostilničarji in pred njimi zaklepali vrata. Sedaj je pijana drhal podivjala, začeli so kričati in razbijati po vasi, rezali z noži drevesa, da so ljudje prestrašeni bežali v hiše in jih zaklepali. Vaščani so se namreč vračali od večernic. In pijani pretepači so se zakadili v te mirne ljudi in jih napadli z noži in sekirami. Nekega moža, ki je čisto slučajno prišel k Sv. Ani, so napadli s sekiro, mu presekali odvodnico na stegnu, da je nesrečnež izkrvavel in umrl. Drugemu so zabolili nož v hrbet, več so jih hudo ranili.

Kdor je bral to poročilo, se je nehotе vprašal, ali je tako zverinstvo v »kulturni in napredni« Sloveniji sploh mogoče. Saj tako se najbrž niti divjaki več ne koljejo! Čeprav nas je že tako malo, čeprav se toliko Slovencev utapija v tujem morju, se še sami koljemo, da bomo ja zagotovo čimprej zginili s površja zemlje.

Pa nam pravijo »prijatelji« vinske kapljice — za pijance namreč noče nihče veljati, da je bilo vedno tako in da vedno bo. Mirno lahko rečemo, da to ni res. Saj bi bilo sicer nerazumljivo, da bi bili toliko stoletij vztrajali na svoji zemlji, ohranili svojo dediščino in se dvignili do tako visoke omike, če bi bili vedno tako zapravljali in pijančevali.

Kmalu za tem pobjem smo pa brali v »Slovincu« pod »Kaj pravite?« še nekaj hujšega.

Trg Planina nad Sevnico ima 228 prebivalcev in je imel doslej sedem gostiln. Pa je nekdo zaprosil, da bi smel odpreti še — osmo. In v zlic vsem ugovorom je oblast dovoljenje dala. In zdaj ima trg osem gostiln. Ena gostilna torej pride v tem srečnem, z gostilnami tako blagoslovljenem kraju, na 28 ljudi, vštete so seveda tudi žene, dekleta, otroci in dojenčki.

Po drugih državah, ki bi si pri svojem bogastvu in moči mogle kaj takega privoščiti, oblast pijance in pijančevanje očitno preganja. Francija bo imela posebne zakone proti alkoholizmu. Naše oblasti imajo pa oči, da ne vidijo, in ušesa, da ne slišijo. In vendar je očitno, da je alkohol požrl večino naših gruntov, podjetij in denarja; da je alkohol ubil nešteto naših duševnih talentov, da alkohol polni naše bolnišnice, umobolnice, blaznice, kaznišnice, zdravilišča, ki mora zanje oblast izdati letno sto in sto milijonov dinarjev narodnega premoženja. Naš narod tone v alkoholizmu.

„RDEČE MREŽE“

Prinašamo nekaj odlomkov iz slovenske izdaje važnega dela, ki ga je izdal antimarksistični odbor v Ženevi

SMRTNA KAZEN ZA OTROKE

Najtrdnejši dokaz o socialni škodljivosti komunističnega sistema je končno podal dobro znani zakon z dne 7. aprila 1935 (»Izvestja«, 8. aprila 1935.) A dobro bo, če si ta zakon, ki je za mladostne zločince uvedel smrtno kazen, ponovno priključimo v spomin. Sicer pa so že izvrševali smrtno kazen nad mladostniki, še preden je zakon prišel v veljavo. Dr. Solonjevič, ki je pobegnil iz sovjetskih prisilnih delavskih taborišč, pripoveduje:

»Kot zdravnik sem bil večkrat priča takih usmrtitev otrok, ki so jih skrivaj v gozdu postrelili. Po ustrelitvi so me prisilili, da sem podpisal list, s katerim potrjujem, da so otroci umrli za to ali ono umišljeno boleznijo, da je šlo za »exitus letalis.«

Sistem, ki s pokončevanjem svoje mladine napravi samomor, se je sam obsodil.

*

OSIROTELI OTROCI

Victor Serge pripoveduje v svoji knjigi »Usoda revolucije«, 1937, str. 39:

»Videl sem, kako osiroteli otroci v Leningradu kakor v Moskvi živijo po odtočnih kanalih, po pokopaliških brlogih in kako potujejo na strehah železniških vagonov in pod njimi. Spomladi so se iz večjih mest peš in po velikih cestah odpravljali proti topljšim krajem; smrdljiva, topla slama jim je bila postelja. Niti Dickens niti Jack London nista česa napisala, kar bi bilo negotovemu tavanju takega potepuškega življenja podobno. Otroški domovi jih ne marajo sprejeti, niti hrane jim ne dajejo. Otroci sami rajši umrejo v svobodi. Večina od njih dozoreva seveda v zločince.«

*

SKLEP SIRA WALTERA CITRINEA

Osebna svoboda v SSSR je bolj omejena kakor v vsaki kapitalistični deželi (str. 310).

»Imel sem neprijetni občutek, da delavci niso drugega kakor kolesa sovjetskega stroja. Niti malo nisem podvomil, da vlada tu

»sistem tlačenja«; spoznal sem, da delavci tu nimajo svobode govora kakor v Angliji. Po besedah je sicer delavec gospodar, v resnici pa mora natančno delati to, kar mu drugi ukazujejo. Ne sme se boriti ne proti državi ne proti strokovni zvezi, a tudi ne proti tovarniškemu odboru, kaj šele proti komunistični celici.

Od otroških let dalje ga nadzorujejo, in sicer tako strogo, kakor si kapitalizem ni nikdar upal. Nadzor se začne v otroškem zavetišču in traja vse življenje.

Propaganda je zajela vse. Delavec nima prilike, da bi slišal še drugo plat zvona, zmeraj čuje le eno. In to je najbolj grozno. Kapitalizem napenja vse sile, da bi delavca s tiskom ali kako drugače obvladal. Pri tem pa ga ovirajo Strokovne zveze in Delavska stranka. Zato dejstev ne more tako hudo izkriviti kakor delajo sovjeti...

Bil je čas, ko sem bil docela prepričan, da je diktatura le prehodni pojav. Zdaj pa dvomim o tem, kajti nisem našel nikakih znakov za kako zrahljanje...

Dokler svobodo izražanja mnenja sistematsko potlačijo in dokler je politična policija vsak čas pripravljena, da jo zaduši, se vsakdo, ki v Rusiji preveč svobodno govori, izpostavlja hudi nevarnosti. Rad bi bil videl, da bi se sovjetske strokovne zveze v imenu delavcev tu pa tam dvigni-

le zoper državo. A trenutno mislijo strokovne zveze preveč na svoje dolžnosti do komunistične stranke, premalo pa mislijo na delavce same.«

*

DELO V OBOROŽEVALNI INDUSTRIJI

Izveček iz navodil, objavljenih po 11. kongresu komunistične stranke Velike Britanije pod naslovom »Naloge stranke«:

»Sile stranke bo treba načrtno usmeriti za pospešitev

a) redne propagande in agitacije, ki naj vodi k ustanovitvi krajevnih postojank stranke, zlasti v mornariških in garnizijskih mestih;

b) premišljena dela pri zbiranju tovarniških skupin v najvažnejših vojnih industrijah.«

Iz listin 12. občnega zbora komunistične internacionale:

»Okleniti se moramo taktike Enotne fronte: izbrati zakonite, na pol zakonite in nezakonite odbore, ki bodo nadzorovali delovanje v tovarnah streliva, v pristaniščih, v tvornicah, na železnicah in na ladjah. Pospeševali bodo množično delovanje in skrbno pripravljene proteste in gospodarske stavke, da bi tako ovirali prevoz streliva in čet ter v tem zbujali široke delavske množice v iniciativi.«

- USAK -

zaveden katoliški študent

mora poznati

okrožnico Pija XI.

„Divini Redemptoris“

O BREZBOŽNEM KOMUNIZMU

Prevedel in razložil dr. Aleš Ušeničnik

NAŠA POT XIII.

Cene: 10.-, 7.- in 5.- din

Loč pa otokih

Nakaura hitro sprevidi položaj. Iz svetišča vodi na vsako stran dvoje vrat. Pred enim stoji medeninasta posoda za kačilo, ki so jo šele pred kratkim postavili tja, ker oglje še žari. Med obema vrata je nasajeno grmovje, ki precej visoko pokriva zadnjo steno svetišča.

V naglici potegne Nakaura dečka v grmovje in misli vsaj trenutno ostati tu. Toda Akira hoče nekaj drugega.

»Padre-sama, tu ni dobro. Bonci hodijo tu večkrat mimo. V svetišče morava. Dolgo ne bodo več molili. Potem morava poskusiti.«

Vendar traja še nekaj časa molitev, iz katere se venomer razločno sliši klic Amida. Končno slišita, da se ljudje v svetišču dvigajo. Nato slišita udarjanje njihovih cokelj po dvoriščnem kamenju.

Akira hoče pravkar zapustiti skrivališče, ko se odpro vrata. Skoznje pogleda bonec na posodi za kadilo.

Akira hiti nazaj. Veje se lomijo in se močno premikajo. Bonec pogleda v posodo, gre mimo njuju in ju ne opazi. Obema postane neprijetno. Napeto gledata skozi veje. Z lepo izrezljano žlico vzame bonec pepel iz kotla, odide, se zopet vrne, napolni znova posodo z ogljem in jo odnese v svetišče.

»Kam pa prav za prav hočeš?« vpraša padre-sama, ki mu postaja neprijetno.

»V svetišče za sliko!«

Vedno tiše postaja. Zdi se, da so bonci odšli v sobane. Akira odide, se hitro obrne ter reče: »Padre-sama, pridite hitro!«

Duhovnik si v naglici sezuje sandale in smukne za dečkom skozi vrata.

V napol temnem prostoru, kamor prihaja svetloba samo skozi odprta prednja vrata, je vse prazno. Samo pozlačena Budhova slika stoji v sredi prostora, malo odmaknjena od stene, tako da je za njo ozek prostor. Tam je naslonjena lestev in razno drugo orodje, ki je potrebno pri službi v svetišču.

»To je torej skrivališče!« reče duhovnik in takoj mu pride na misel: »Če le ne bodo potrebovali kaj teh ropotij.«

Morda bi bilo bolje iti nazaj? A za to ni več časa!

Brez ropota se ne moreta skriti. Vendar se zdi, da ju nihče ni opazil. Sedeta za sliko in čakata. Pri gostoljubnem Budhi se počutita prav prijetno. Mali Akira je ponosen na svoje skrivališče. Skozi dve, spretno izrezljani deski, ki mu stojita prav visoko ob obeh straneh slike, prihaja nekaj svetlobe v njuno prostovoljno ječo.

P. Nakaura se pomiri. Tu ju ne bo nihče iskal. Pred nesrečnim naključjem, tako trdno upa, pa ju bo Bog obvaroval.

Kmalu po poldnevu glasno naznani sel prihod svojega voditelja, slovečega Haraguro-dona in plemenitega Kenkacuki-dona, ki hočeta govoriti s Hojo, prednikom bonec.

Haraguro in Kenkacuki gresta za slom. Padre-sama vidi skozi leseno mrežo, kako se menita s Hojo in ko gredo v svetišče, sliši Hojo govoriti: »Naš samostan je reven. Niti svoje hiše nimam. Če pa mi imata kaj važnega povedati, pojdimo v svetišče. Tu smo varni pred prisluškovalci.«

Bonec prinese tri preproge in Hojo mu ukaže, naj zanj in za gosta pripravi prigrizek.

»Krščanski bonec je torej tu. Le skrbite, da ga boste prijeli! Ta zalega mora izginiti! Ti kristjani vse pokvarijo. Nobenih romarjev ni več. Vaščani niti rib ne prinašajo več!«

Haraguro pripoveduje o svojem lovu in o visoki nagradi, pripoveduje, kaj so izvedeli in kako so danes prišli za njim in napadli Higo.

Hojo, ki pozna vse poti, steze in skrivališča, daje potrebna navodila. Oba v kotu se pa veselita, da nikomur niti malo ne pride na um, da bi ju iskal za Budhovo sliko. Nakaura mora slišati nekaj o sebi, kajti Haraguro se izkaže, da je izredno dobro poučen. Opis njegove osebe je tako točen, da se Akira, ki ga pazljivo opazuje, smehlja. Marsikaj, kar slišita, je posebno važno. Vsaj jutri nameravajo še iskati, če ga danes ne bodo ujeli. Potem nameravajo hitro odpluti v Buceu, ki je padre-samov bližnji cilj, da bi ga ujeli še na obali. Enega kristjana, ki natančno pozna njegove potne načrte, ima ujetega pri sebi. Doslej sicer še ni ničesar izdal, toda on ga bo že omehal.

Duhovniku postane jasno, ko po odhodu teh treh premisli položaj, da mora spremeniti ves svoj načrt.

Ves dan sta Nakaura in Akira v svojem skrivališču in nimata niti trenutek miru. Bonci venomer prihajajo in odhajajo. Posode za kadilo gore ves čas in pogosto se morata zelo truditi, da zadušita kašelj. Večkrat že mislita, da so ju odkrili. Njuni udje postajajo trdi in tudi lakota se oglašča.

Za živahnega Akira je najtežje molčati. Toda kot junaški mladenič se premaga in noče pokazati svoje slabosti.

Zvečer vidita voditelje roninov iti v vas. Potem se zapro vrata. Tudi težka vrata svetišča se zapro in v notranjosti zavlada tema.

Tvoja rožni venec

Ali ga še imaš? Tisti molek, ki ti ga je dala tvoja mati? Molek, ki si ga dobil na dan prvega svetega obhajila? Molek, ki ti ga bodo vpletli med prste, ko boš v krsti, in ga vzameš s seboj v grob? Ali ga še imaš?

To ni nobeno sladkobno, otožno vprašanje. Molek je velik simbol. Te jagode so cvetlice krog Marijine podobe, krog slike nje, ki je Mati Boga. Verniki rimskokatoliške, kakor tudi pravoslavne cerkve častijo Marijo: torej je ljubezen do Nje najstarejša lastnina Cerkve. Na starih bizantinskih podobah je v zlato ozadje z grškimi črkami vpisano: Bogorodica.

Globokega pomena je, da je na naših oltarjih idealna podoba žene, ki je rodila Kristusa v podobni človeka in ki se vendarle sme imenovati Bogorodica. Ona je Mati najboljšega, najbolj vernega, najbolj božjega človeka Kristusa, ki je v eni osebi Bog in človek. Ali je kdaj kaka vera postavila ženo na tako mesto? V Mariji izražamo spoštovanje ženi in materi bolj ko v vseh narodnih pesmih, ko v vsej romantični literaturi, ko v vseh prividih velikih mož.

Vzemi svoj molek spet v roke! Pojdi v teh dneh v svojo župno cerkev! Pojdi in moli rožni venec.

Berlinski apostol
dr. C. Sonnenschein.

KITAJSKI INTELIGENT POSTAL KATOLIČAN

Kitajski pisatelj Čeng-Cu-ju je bil znan kot velik sovražnik krščanstva. V kitajsko-japonski vojni pa se je kot ubežnik zatekel h katoliškimi misijonarjem v Amoy, kjer misijonarji oskrbujejo taborišče beguncev. Tukaj je imel priliko, da je dolgo opazoval njihovo nesebično delo in veliko ljubezen do bližnjega. Pred kratkim je ta prej krščanstvu tako sovražni literat prestopil v katoliško Cerkve.

Njegovo spreobrnjenje je med kitajsko inteligenco povzročilo veliko pozornost. Čeng-Cu-ju je istočasno tudi napravil zaobljubo, da bo svoje pero odslej uporabljal za razširjanje tiste vere, katero je prej tako ostro napadal.

Odg. urednik: Ciril Kovač (Ljubljana). Izdaja konzorcij (J. Prešeren, Ljubljana). Tiska Misijska tiskarna, Groblje - Domžale (A. Trontelj).